

Sukladno odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr-115/2007-2 od 08.04.2008. za oslobođenje poslodavca od odgovornosti za štetu koju je pretrpio radnik izvršavajući radni zadatak, nije bitan stupanj njegove krivnje, već da je šteta nastala isključivom radnjom radnika koju poslodavac nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti.

Vrhovni sud zauzima konkretni stav da prema zakonskoj odredbi članka 15. Zakona o zaštiti na radu (Nar. nov., br. 59/96 i 94/96 – u nastavku teksta: ZZR), poslodavac odgovara radniku za štetu prouzročenu ozljedom na radu prema načelu objektivne odgovornosti, a prema općim propisima obveznog prava. Opće odredbe obveznog prava, koje su bile na snazi u vrijeme štetnog događaja, sadržane su u Zakonu o obveznim odnosima (Nar. nov., br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 - u nastavku teksta: ZOO). Između ostalih odredaba, odredbom članka 177. stavak 2. ZOO-a propisano je da se osoba koja odgovara prema načelu objektivne odgovornosti oslobađa te odgovornosti, ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika koju on nije mogao predvidjeti, izbjeći ili otkloniti. U konkretnom predmetu bila je riječ o naknadi štete zbog ozljede na radu. Prema utvrđenim činjenicama jasno proizlazi zaključak da je tužitelj tom prilikom bio u mogućnosti na siguran način oboriti sporno stablo graba te da je zahvaćanje krošnje stojećeg stabla posljedica njegove pogrešne procjene, da stojeće stablo ne će biti zahvaćeno krošnjom obaranog stabla ili posljedica pogrešnog izvođenja zasjeka ili podsjeka, zbog čega može doći do nekontroliranog pada stabla. Prema tome, tužitelj je spornom prilikom postupao protivno odredbama Pravilnika o zaštiti na radu u šumarstvu, pa se mu cijelosti ukazalo pravilnom ocjena nižestupanjskih sudova da je nastanak predmetne štete isključivo posljedica radnje samog tužitelja-oštećenika, koju tuženik nije mogao predvidjeti, izbjeći ili otkloniti. Posebno, neosnovano revident prigovara da tuženik nije dokazao da bi tužitelj postupao s krajnjom nepažnjom, jer za oslobođenje od odgovornosti, u smislu članka 177. st. 2. ZOO-a, nije bitan stupanj krivnje oštećenika, već da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika koju tuženik nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ni otkloniti - a što je upravo u ovom predmetu slučaj.